

ΜΑΓΕΙΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Καὶ οἱ προσφιλέστεροι εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς μάγειροι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἐν χερσὶν ἔχοντες τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν τῆς ὕλικης ὑπάρξεως, οἱ ἀναδεικνύοντες πολλὰ καὶ μεγάλους ἀνδρας καὶ ἄλλοι πάλιν ἀνδρας μεγάλους διὰ τῆς ρωμαντικῆς ποιήσεως τῆς τέχνης τῶν καταστρέψαντες, ὡς ὁ διάσημος Τρομπέττας τὸν μέγαν Γαμβέτταν, συνέστησαν ἐδῶ Σύλλογον, ὅστις προχθὲς ἐώρτασε τὰ ἐγκαίνια του, δι' ἱεροουργίας μὲν ἐν ἐκκλησίᾳ, διὰ γεύματος δὲ ἐν τῷ Κήπῳ Παρθενῶνι, ἀρξαμένῳ ἀπὸ τῆς 10ης μ. μ. διότι δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν πεινῶντες οἱ πελάται των, παραταθέντι δὲ εἰς τὰς 2 μετὰ μεσονύκτιον, γεύματι ὅχι πλέον τῆς τέχνης των, ἀλλὰ ἀγροτικῶν καὶ ἀφελεστάτῳ, ἐν μέσῳ φαιδρότητος καὶ ζωῆς, δροσισθείσης ὑπὸ ἀφθόνων σπονδῶν βακχικῶν, διότι ξεύρετε οἱ μάγειροι κάμνουν μεγάλην χρῆσιν κρασιοῦ διὰ τὰ φαγητὰ καί... δι' ἑαυτοῦς. Τὸ γεῦμα ἔλαβε καὶ πολιτικὰς ἐκδηλώσεις δημοτικὰς, ὑπὲρ τοῦ κ. Σούτσου ἐννοεῖται, διότι ἡ μέλλουσα Δημοκρατία του εἶνε πρὸ πολλοῦ μαγειρευμένη, καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἀντιμαγειρεύσῃ ἄλλην ὁ Μαγειρικός Σύλλογος. Προήδρευε τοῦ συμποσίου ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ Σερπιέρη κ. Χρυσανθάκης. περίφημος ὁ ψοκαλλιτέχνης.

ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΖΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΓΡΙΝΙΩ

(Ἀποσταλεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν) *

Εἶνε βεβαίως ἐνθαρρυντικὸν τὸ ἤδη τελούμενον ἐν τῇ χώρᾳ. Ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος μία καὶ πάγκοινος ἀκούεται φωνὴ ἀποδοκιμασίας κατὰ κυβερνητικοῦ συστήματος, ὑπὲρ ἐσωτερικῶς μὲν παραλύει καὶ διαφθείρει τὰ πάντα, ἐξωτερικῶς δὲ καθιστᾷ τὸ ἔθνος ἀνίκανον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν του· ἀλλ' εἶνε συγχρόνως καὶ κινδύνων μεστὸν τὸ φαινόμενον τοῦτο. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ ἔθνη στιγμή δυστυχέστερα, εἰ μὴ ἡ στιγμή καθ' ἣν ὁ λαὸς ἀναγκάζεται ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος, διότι εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην ἀνάγκην περιάγει τοὺς λαοὺς ἡ ἀπὸ τῶν νομιμῶν ἐξουσιῶν ἀνελπισία. Καὶ εἰς τὴν φρικτὴν ταύτην ἀπελπισίαν ἐξώθει τὸν φιλόνομον ἑλληνικὸν λαὸν τὸ ὑπὸ τῆς φιλαρχίας τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ ἐπινοηθὲν ἀνόσιον δόγμα, ὅτι τὰ πάντα δύναται νὰ πράττῃ εἰς μόνον ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐν τῇ βουλῇ ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, καὶ ὅτι οὐδὲν οὐδαμῶς ὁ λαὸς δύναται νὰ εὕρῃ καταφύγιον κατὰ τῶν παρεκτροπῶν αὐτῶν. Παραβιάζεται τὸ πολίτευμα ἡμῶν διὰ νόμων ἀντισυνταγματικῶν, περισυλεῖται ἡ δημοσία περιουσία διὰ συμβάσεων ὑπόπτων, καταστρέφονται τὰ στρατιωτικὰ τοῦ ἔθνους πράγματα διὰ μέτρων ἀσυνέτων, καθιεροῦνται ἡ σπατάλη τοῦ χρήματος τοῦ Κράτους καὶ δι' αὐτῆς ἐνασκεῖται ἡ τὰ πάντα διαφθείρας ἐπάρατος συναλλαγή, ἐπιβάλλονται ἀσπλάγχχνως ἐπὶ τοῦ λαοῦ φόροι καταστρεπτικοί, ὅλα ταῦτα θεωρεῖ καλῶς καὶ ἀμετακλήτως γενομένα τὸ ἄφρον ἐκεῖνο δόγμα. Ναί, εἶναι ἄφρον καὶ ἀπίσιον τὸ δόγμα τοῦτο, διότι ὁδηγεῖ εὐθὺς πρὸς τὴν ἀναρχίαν. Ἐξουδετεροῦν τὸν κυριώτατον παράγοντα τῆς συνταγματικῆς μηχανῆς, τὴν συνταγματικὴν βασιλείαν, τίθησιν ἐν πάσῃ στιγμῇ ἀντιμετώπους λαὸν καὶ Κυβέρνησιν καὶ κυοφορεῖ τὴν μεταξὺ αὐτῶν σύγ-

κρουσιν, ἥτις εἶνε ἡ ἐσχάτη ἐθνικὴ συμφορά. Ἄν τοιαύτη ἦτο ἡ οὐσία τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῇ καθεστὼς ἀναρχικώτερον (εὖγε). Καὶ ἂς μὴ εἴπωμεν ἡμῖν οἱ τὴν *δεδηλωμένην* ἐπινοήσαντες καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀσυνειδήτως κερδοσκοποῦντες, ἂς μὴ εἴπωσι τι περὶ τῆς νομικῆς αὐτῶν εὐθύνης. Ἡ εὐθύνη ἡ νομικὴ εἶνε μὴδὲν καὶ οὐδένα καλύπτει ἐν ἣ ὥρᾳ ἀναγκασθῇ ὁ λαὸς νὰ δράσῃ αὐτός. Ἀντὶ τῆς νομικῆς ἀναζητεῖται τότε ἡ πραγματικὴ εὐθύνη, ἥτις περιλαμβάνει ἅπαντας. Ὁ νῦν πρωθυπουργὸς οὔτε ὅταν ἐξεσφενδόνιζε τὸ διαβόητον *τίς πταίει*, οὔτε ὅταν κατήγγελλεν ὡς προδοσίαν τὴν ἀπελευθέρωσιν 300 χιλιάδων ἀδελφῶν ἀνεζήτησε τὴν νομικὴν τῶν ὑπουργῶν εὐθύνην, ἀλλ' ἐξώθει τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐπανάστασιν, ἀλλ' ἡπείλει τὸ δεύτερον τὴν περικοπὴν τῶν βασιλικῶν δικαιωμάτων. Τί παθὼν τώρα ὁ κ. Τρικούπης ἡ τί αὐτῆς μηχανευόμενος πράττει ὅλως τὸνναντίον; Δυστυχῶς ὅμως δὲν πράττει τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἐν τῇ κρίσει στιγμῇ, καθ' ἣν ὁ τόπος σύμπας καταρᾶται αὐτοῦ, ἐξαναγκάζει ἀσεβῶς τὴν βασιλείαν νὰ παρέχῃ ὑπογραφὰς καὶ διατάγματα, διακωμῶδούντα σεμνότερον τῆς πολιτείας θεσμὸν, ἐνόσω δι' αὐτοῦ στεφανοῦνται ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ. Ἀρὰ γε ἐπιζητεῖ νὰ μετατρέψῃ ἐπ' ἄλλα σημεῖα τὴν πάγκοινον ἀγανάκτησιν, ἐμφανιζόμενος ὡς ἀπὸ μηχανῆς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ταινίας τοῦ Μεγαλοτταύρου (εὖγε).

Εἶνε λυπηρὸν νὰ τίθεται οὕτω πάλιν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ τόπου τὸ ζήτημα τῆς καθεστῶσης τάξεως καὶ νὰ διασειῶνται αἱ ἐπὶ τὴν κανονικὴν τῶν θεσμῶν λειτουργίαν πεποιθήσεις τοῦ λαοῦ. Ἐάν ἡ ἐκμηδένισις τῆς βουλῆς πρὸ τοῦ 1862 ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐπανάστασιν, ἔάν αἱ μέχρι τοῦ 1875 πλάναι ἡπείλησαν ν' ἀνατρέψωσιν ἐκ βάθρων τὴν πολιτείαν, τίς ὑπάρχει λόγος ὅπως μὴ φοβώμεθα σήμερον ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς φιλαρχίας χαλκευθεῖσα ἐξουδετέρωσις τῆς βασιλείας εἰς τὸ αὐτὸ θὰ καταλήξῃ σημείον; Ἀπαύστως λοιπὸν περὶ τοὺς θεσμοὺς ἡμῶν θὰ παλαίωμεν ἐν Ἑλλάδι, διαφθειρόμενοι ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς πάλης καὶ περὶ τὰ ὄντως ἐθνικὰ ἐντελῶς ἀπρακτοῦντες, καταλήγοντες δὲ τὸν πονηρὸν ἀγῶνα διὰ καταστροφῶν, ὅπως ἐπαναλάβωμεν αὐτὸν ὑπὸ ὁρους ἐκάστητε χείρονας;

Καὶ οὗτος εἶνε ὁ κυριώτατος λόγος δι' ὃν ἡ Ἑλλὰς ἀντὶ νὰ μεγαλουργήσῃ, ὡς ἦν κεκλημένη, μαραίνεται καὶ φθίνει. Πολιτικὴν ἐθνικὴν, γενναίαν, πολιτικὴν ἀδιαλείπτου συνεχείας δὲν ἔχομεν καὶ ἐξαντλούμεθα εἰς κυβερνητικὰ πειράματα, ἅπερ θὰ ἀπεκάλουν παιδαριῶδη, ἐάν μὴ ἦσαν ὀλέθρια. Μία δὲ καὶ μόνη εἶνε ἡ ἐθνικὴ τῆς Ἑλλάδος πολιτικὴ, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ προορισμοῦ αὐτῆς. Θὰ ἦτο μὴδ' αὖτις τὸ ἐλεύθερον τοῦτο βασίλειον ἐν ἐπρόκειτο νὰ ζῇ ἐν ἑαυτῷ καὶ δι' ἑαυτό. Ἡ ἐθνικὴ αὐτοῦ μεγαλειότης θὰ ἦτο τι κομικόν. Ἑλλὰς ἁξία τοῦ ὀνόματος ἔθνους δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, εἰμὴ ὡς παράγων τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐποψίν. Πάντα τὰ παρ' ἡμῖν τελούμενα εἰς τοῦτον ἀποκλειστικῶς ἔπρεπε νὰ τείνωσι τὸν σκοπὸν. Καὶ τὰ τῆς οἰκονομίας ἡμῶν, καὶ τὰ τῆς διοικήσεως καὶ τὰ τοῦ στρατοῦ καὶ τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας, τὰ πάντα ἐν ἡμῖν τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον ὤφειλον νὰ ἐξυπηρετῶσι, διότι ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ ἐπιδιώξει τοῦ σκοποῦ τούτου ἔγκειται ἡ ἀληθὴς ἐσωτερικὴ πρόοδος, ἐν τῇ ἐπιτεύξει δὲ αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος (εὖγε! εὖγε!) Ἀντὶ τούτων τί πράττει ἡ παρούσα κυβέρνησις; Χάριν τῆς φιλαρχίας αὐτῆς παραλύει τὴν διοίκησιν, πιέζει τὴν δικαιοσύνην, ταπεινοῖ τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀνωτάτης αὐτῆς ἀρχῆς καὶ καθιστᾷ τὰ τῆς παιδείας ἐλεει-

* Σ. Μ. Χ. Τῆς ὥραίας ἀγορεύσεως τοῦ κ. Ζηνοπούλου ἀπεκόψαμεν μόνον τὸ προσέμειον ἑλλείψει χώρου.